

Vlaams
Parlement

vergadering **C153**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening,
Energie en Dierenwelzijn

van 8 maart 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over een alternatieve broedplaats voor grote meeuwen – 1315 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Bart Nevens aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over het toenemend aantal appartementen in landelijke gebieden – 1395 (2015-2016)	7
VRAAG OM UITLEG van Wilfried Vandaele aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de ingebrekestelling van de Vlaamse Regering door drie milieuverenigingen inzake de bescherming van de poldergraslanden – 1410 (2015-2016)	9
VRAAG OM UITLEG van Wilfried Vandaele aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de daling van het aantal vastgestelde bouw misdrijven – 1423 (2015-2016)	13

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over een alternatieve broedplaats voor grote meeuwen – 1315 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Dochy

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Voorzitter, minister, collega's, op 23 februari werd in Oostende een heel interessante studienamiddag georganiseerd over een fenomeen dat aan onze kust al langer de gemoederen beroert, namelijk de overlast die meeuwen er veroorzaken. Het is een fenomeen dat al tot heel veel discussies heeft geleid. Het was onderwerp van een studiedag omdat er meer wetenschappelijke kennis verzameld is over de problematiek van de meeuwen.

Diverse wetenschappelijke onderzoeken boden nieuwe inzichten. Ze legden ook een aantal hiaten bloot. Het vreemde is dat meeuwen geen eenduidig patroon hebben. Ze hebben een unieke en individuele persoonlijkheid, dat blijkt ook uit dit onderzoek.

Zo leert het uitrusten van een aantal meeuwen met gps-zendapparatuur ons dat twee vogels met eenzelfde slaapplek, in dit geval de Oostendse vismijn, totaal uiteenlopende voedselvoorkeuren en dagbestedingspatronen hebben. De ene vogel kan urenlang op de golfbrekers van de oosteroever blijven, terwijl de andere meeuw naar het binnenland vliegt om op sportvelden in Brugge regenwormen te eten.

Er wordt door de meeuwen massaal gependeld vanuit de kust naar het binnenland. Dat merken de meesten van ons, binnenlanders, ook op. Vanuit Oostende, Zeebrugge en Vlissingen wordt massaal gependeld. Een van de plekken waar ze naartoe komen, ligt bij mij in de buurt: de chipsfabriek in Moeskroen. Daar is nu eenmaal veel voedsel voor die dieren te vinden.

Het onderzoek wil het volgtraject in kaart brengen om op die manier te documenteren waar de problemen zich precies bevinden in de binnenstad van Oostende. Wat bleek? Terwijl blindelings werd aangenomen dat de meeuwen die eten stelen en toeristen lastigvallen, allemaal nestelen aan de Vismijn, bleek dit helemaal niet het geval. De vismijnkolonie komt blijkbaar niet aan de Visserskaai en omstreken, dat zijn andere meeuwen. De patronen zijn heel moeilijk te beheersen, terwijl net dat nodig is om de overlast te kunnen bestrijden. Ze hebben dus heel weinig gemeenschappelijk, wat de bestrijding van de overlast bemoeilijkt.

Het belangrijkste blijft de nood aan sensibilisering bij de bevolking om te voorkomen dat mensen de dieren handmatig voederen, want dan vormen ze een aantrekkingspool voor de meeuwen. Meeuwen zijn immers opportunistisch, als het makkelijk kan, zullen ze het zichzelf niet moeilijk maken.

Secuur omgaan met afval en etensresten is heel erg belangrijk. Er bestaan letterlijk sluitende oplossingen voor: gesloten afvalcontainers, ondoorprikbare zakken of ophangsystemen. Deze systemen kosten natuurlijk geld, hetzij in materiaal, hetzij in personeelskosten bij ophaling. Weinig gemeentes zijn er happig op om dergelijke extra investeringen te doen.

Een andere vorm van overlast die moet worden onderscheiden, is die van de dakbroeders. Het betreft meeuwen die in de steden in goten en op platte daken broeden. Het is een vrij recent fenomeen, het kan dus nog worden bestreden via adequate maatregelen. De hoofdreden voor het dakbroeden aan de kust zou ermee te maken hebben dat de andere broedplaatsen die de meeuwen direct achter de kust hadden, bijvoorbeeld in de Zeebrugse voorhaven, niet langer

bestaan of voor andere doeleinden worden gebruikt. De meeuwen gaan dus op zoek naar andere broedplekken.

Als we met andere woorden andere broedplekken creëren, zou de overlast in de binnensteden wat betreft het broeden, wellicht kunnen afnemen. Een alternatieve broedplaats is dus dringend nodig, daar waren alle stakeholders op de studiedag het over eens. Maar niemand wil de dieren – hoe graag we ze ook zien boven de zee en in de lucht – in de achtertuin hebben.

In zijn advies op het 'Ministerieel besluit tot vaststelling van de beheerregeling voor de zilvermeeuw en kleine mantelmeeuw aan de Vlaamse kust', stelde de Minaraad reeds in juli 2014: "De huidige incompatibiliteit tussen de verdere invulling van de haven en de beschermde status van de aldaar broedende vogels blijft immers bestaan zolang deze alternatieve broedplaatsen niet gevonden worden. Een proactief plan van aanpak, waarin oplossingen worden aangereikt om de hinder en overlast door meeuwen te voorkomen en/of beperken en tevens alternatieve broedplaatsen aan te bieden, is daarom volgens de Minaraad hoogstnoodzakelijk en bovendien urgent."

Een duurzame oplossing voor de alternatieve broedplaats was volgens de Minaraad een groot hiaat in de toen voorliggende beheerregeling. Die is dus cruciaal, ook voor het behalen van de instandhoudingsdoelstellingen voor de kleine mantelmeeuw. Die soort is natuurlijk een geval apart. Heel vaak wordt er gepraat over soorten die heel talrijk zijn, maar dat is niet voor de kleine mantelmeeuw, die is relatief uitzonderlijk bij ons aan de kust.

Als er geen alternatief komt, zullen de broedparen steeds meer verspreid geraken en zullen ze wellicht dichter bij de mens gaan wonen. Dat kan de cohabitatie met de mens nog moeilijker maken. Broedende meeuwen verdedigen hun nest immers spreekwoordelijk met hand en tand. Meeuwen die bedreigd worden, kunnen nogal agressief zijn.

De aanwezigen op de studienamiddag vonden het spijtig dat 'de politiek', met name uw kabinet, in laatste instantie verstek had laten gaan. De ambtenaar die de honneurs namens het kabinet moest waarnemen, kon uiteraard geen politieke uitspraken doen, laat staan dat hij beloftes kon doen over een snelle aanpak van het dossier.

Vandaar, minister, dat ik deze vragen aan u wil stellen. Hoe ver staat het met de beheerregeling voor de zilvermeeuw en de kleine mantelmeeuw aan de Vlaamse kust?

Welk gevolg gaf u aan de duidelijke oproep van de Minaraad om snel een alternatieve broedplaats te ontwikkelen?

– Tinne Rombouts treedt als voorzitter op.

Hoe wilt u vermijden dat de legitieme verdere ontwikkeling van de Zeebrugse voorhaven leidt tot een diaspora van meeuwen waarbij het samenleven met de mens nog directer en intenser wordt?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, er is inderdaad een beheerregeling, een plan van aanpak, uitgewerkt samen met alle actoren. Het heeft twee doelstellingen: zorgen dat de overlast wordt verminderd en garanderen dat de populatie grote meeuwen duurzaam verder kan bestaan. Er was een consensus met alle betrokken partijen: lokale besturen, havenbesturen, Vogelbescherming Vlaanderen en Natuurpunt.

De maatregelen voor overlast zijn uitgewerkt en worden ook al toegepast. Het gaat bijvoorbeeld over het verminderen van het voedselaanbod, maar ook over sensibiliseringsmaatregelen van verstoring en populatieregeling. Dat was goed uitgewerkt. Het andere luik – wat is het alternatief om ervoor te zorgen dat de meeuwen duurzaam verder kunnen bestaan – was geen goede oplossing. Er was maar één maatregel, namelijk een nieuw kunstmatig eiland voor 50 miljoen euro. Dat is in de praktijk niet uitvoerbaar en kan ook niet binnen de duurtijd van zo'n beheerregeling – vijf jaar – worden uitgewerkt. Daarom is gevraagd om dat luikje van het ontwerp opnieuw uit te werken, met als bedoeling om verschillende andere belangrijke broedzones en alternatieven aan te duiden. Het gaat dan over de voorhaven van Zeebrugge.

We moeten goed opletten, want ze worden ook sterk bedreigd door grond-predatoren en de verruiging van broedgebieden die niet meer volstaan voor de meeuwen. Ook havenactiviteiten die ontstaan in Zeebrugge, zorgen voor een verdringing. Dat luikje wordt nu opnieuw aangepast en aan mij voorgelegd.

Het klopt dat op een bepaald moment het idee is geopperd dat het energieatol voor de kust van De Haan de oplossing zou zijn voor de meeuwen, mijnheer Vandaele. Ook dat gaat niet door en zal dus geen oplossing zijn.

In overleg met alle betrokken actoren wordt gezocht naar andere alternatieve en realistische broedplaatsen. Men is nu alles aan het screenen – de eigendommen van het Agentschap voor Natuur en Bos, van het Agentschap Maritieme Dienstverlening en Kust, havenbedrijven – om kleinere verspreide locaties aan te reiken. Het blijft ook belangrijk dat de meeuwen met rust worden gelaten wanneer ze het aan broeden zijn. Het moeten dus ook locaties zijn waar ze dat in alle rust kunnen doen.

Als u een politiek antwoord wilt: op de heel deskundige studienamiddag die is doorgegaan, hebben wij gezegd dat wij geloven in zo'n beheerregeling en dat we hopen dat we die snel kunnen goedkeuren, maar dan moet ook het tweede luikje van de beheerregeling goed zijn uitgewerkt.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Het is duidelijk dat de broedplaatsen het kernprobleem vormen. Minister, is er ook een timing en welke diensten zijn verantwoordelijk? Kunt u daar iets meer over zeggen?

Het idee van het atol is natuurlijk een ietwat illusionair idee dat op korte termijn ook niet realistisch was. We zijn overigens ook geen voorstander van zo'n eiland voor de kust van De Haan, al is het maar om collega Vandaele een plezier te doen. Dit is ook niet de oplossing. We moeten veel snellere en vooral veel goedkopere oplossingen vinden.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Minister, u noemt hier het energieatol, maar ik weet ook niet of die meeuwen zo gedwee naar zee zouden gaan. Het zou wel beter gaan met de meeuwen dan met de stern, heb ik intussen vernomen van specialisten.

Het is een blijvend probleem. We weten dat die meeuwen overlast berokkenen. We weten ook dat we de instandhoudingsdoelstellingen, ook voor de meeuw, moeten halen. Het blijft een wankel evenwicht. We willen ook de haven van Zeebrugge niet doodknippen, maar mogelijkheden bieden. We zullen dus wel een andere, liefst permanente, broedlocatie moeten vinden.

Minister, er is blijkbaar een advies van de Minaraad van 2014, zoals de heer Caron zei. Ik dacht dat het naar de administratie is gegaan maar dat er voor de rest nog niet echt iets mee is gebeurd. Hoe zit het met het advies van de Minaraad? Wordt dat nog in daden omgezet?

De voorzitter: De heer Dochy heeft het woord.

Bart Dochy (CD&V): Minister, collega's, ik denk dat het belangrijk is om even te wijzen op de urgentie van deze problematiek die niet zomaar te veronachtzamen is. De overlast aan de kust en zelfs in het binnenland is niet gering. Mensen met neerhofdieren kunnen ervan meespreken dat agressieve meeuwen soms die dieren zelfs doodpikken. We kunnen dit niet zomaar naast ons neerleggen. We moeten er aandacht voor hebben.

Ik heb vernomen dat men op die studiedag sensibilisering heel belangrijk vond. Minister, welke initiatieven neemt u om die sensibilisering al dan niet via de gemeentebesturen te laten gebeuren?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: De sensibilisering en de communicatie met de lokale besturen vormen het eerste luikje van die beheerregeling. Die is ook samen met hen opgemaakt. Ze zijn daar volop bij betrokken. Het tweede luikje gaat over de gebieden. Het klopt dat dat al lang voorwerp van discussie is. Er is een discussie tussen de haven en het Agentschap voor Natuur en Bos. Zowel de diensten van mijn collega Ben Weyts als van mezelf moeten samen naar die locaties zoeken. Dat blijkt niet zo evident te zijn. Wat zijn de knelpunten daar? De haven vindt dat ze zich als haven niets moet aantrekken van meeuwen. Aan de andere kant heeft het Agentschap voor Natuur en Bos tal van doelstellingen. Het moet onder meer heel wat van die natuurterreinen laten verruigen, en die zijn op dat moment niet meer interessant voor de meeuwen.

Het is een discussie tussen beide diensten die al een tijdje loopt. Wat mij betreft, moet dat snel gaan. Ik zal er nogmaals op aandringen dat men daar sneller in vooruitgaat. Desnoods moeten we met de lokale besturen proberen om vandaaruit zelf die terreinen aan te duiden in plaats van het over te laten aan twee verschillende diensten die daar samen blijkbaar niet uit raken, wat ik alleen maar samen met u kan betreuren.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Bedankt, minister, ook voor het feit dat u nog eens zult aandringen. We betreuren met zijn allen dat er geen vooruitgang geboekt wordt. Het is in ieders belang dat er effectief vooruitgang geboekt wordt.

Ik ken nog zo'n dossier dat om gelijkaardige redenen nooit vooruitgang heeft gekend, namelijk dat van de motorcrossterreinen. Dat was ook een dossier dat in havengebieden aan de orde was. Daar wil ik het niet mee vergelijken, maar daar is nooit een oplossing voor gevonden doordat er altijd interne discussies waren. Dit is een verhaal waar je heel veel kustbewoners en toeristen een plezier mee kunt doen én de meeuwenpopulatie een plezier mee kunt doen. Dat is een win-winsituatie bij uitstek. Het is eigenlijk straf dat overheidsdiensten geen oplossing met elkaar kunnen vinden. Ik kan dat alleen maar diep betreuren. Ik dank u alvast voor de inspanning.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Nevens aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over het toenemend aantal appartementen in landelijke gebieden – 1395 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Nevens heeft het woord.

Bart Nevens (N-VA): Minister, uit een recente analyse die het departement Ruimte Vlaanderen maakte naar aanleiding van Batibouw blijkt dat in 2014 amper 1855 vergunningen voor verkavelingen werden uitgereikt. Dat is het laagste aantal sinds 1962. Dat lijkt op het eerste gezicht een goede evolutie, maar er zullen meer maatregelen nodig zijn om de verdere aantasting van de open ruimte een halt toe te roepen, zoals het nieuwe Beleidsplan Ruimte Vlaanderen (BRV) aankondigt.

Maar klopt dat wel? Is er effectief sprake van 'uitverkaveling'? Ik stel vast dat er nog steeds nieuwe grootschalige ontwikkelingen gebeuren in woon- en woon-uitbreidingsgebieden, die in mijn ogen toch als een verkaveling gerekend moeten worden. Komt dat misschien doordat men de laatste jaren veel meer gebruik maakt van een bouwvergunning voor groepswooningbouw in plaats van een traditionele verkavelingsaanvraag? Dat wordt niet meegenomen in de statistieken, hoewel het ruimtelijke resultaat hetzelfde is. Er zijn nog andere vaststellingen in de studie, zoals een stijging van het aantal vergunningen voor renovatie ten nadele van nieuwbouw, en een verdere toename van het aantal appartementen ten nadele van nieuwe grondgebonden woningen.

Ik wil het vooral hebben over de toename van het aantal appartementen, een trend die zich volgens de analyse ook meer en meer manifesteert in landelijk gebied en in buitengebied. Dat leidt tot een soort 'verappartementisering' van de landelijke dorpskernen. We moeten inderdaad meer inzetten op verdichting en inbreiding, zowel in de steden als in de kernen van het buitengebied, maar we moeten ook en vooral aandacht hebben voor kwaliteit. Te veel appartementen kunnen leiden tot een schaalbreuk in landelijke kernen. We zien ook dat bestaande woningen in onze lintbebouwing – dus buiten de kernen – stelselmatig vervangen worden door kleinschalige appartementen, op plaatsen zonder voorzieningen en met een loutere autobereikbaarheid. Die 'verappartementisering' zorgt bovendien voor een stijging van de vastgoedprijzen in het landelijke karakter, wat opnieuw leidt tot verdere verdichting en appartementen.

Minister, hoe staat u tegenover de evolutie van 'verappartementisering', specifiek in landelijke gebieden en kernen? Op welke manier zult u negatieve effecten van die trend op de woningmarkt en de typisch landelijke kernen tegengaan?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega Nevens, u weet dat er in Ruimtelijke Ordening een grote verantwoordelijkheid en autonomie bij de lokale besturen ligt. Die hebben perfect de instrumenten in handen om zelf te gaan uittekenen hoe ze die ontwikkeling in en buiten de kern zien. Lokale besturen kunnen ook de 'verappartementisering', zoals u dat noemt, perfect sturen aan de hand van stedenbouwkundige verordeningen en gabarietenplannen, die in heel wat gemeenten heel mooie resultaten hebben opgeleverd. De sleutel tot oplossing, waar u naar verwijst, ligt dus lokaal. Men heeft daar heel wat mogelijkheden.

U weet dat er ook een Vlaams kader is, namelijk het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen. We zijn dat nu aan het herwerken. Daar staat heel uitdrukkelijk in dat we verdere ontwikkelingen vooral willen realiseren in kernen die ook goed

ontsloten zijn: locaties waar voorzieningen in de buurt zijn, zoals onderwijs, welzijnsvoorzieningen, openbaar vervoer, ontsluiting. Dat is waar wij met de ruimtelijke ordening in Vlaanderen naartoe willen.

De vraag of er al of niet meer gezinswoningen komen, is dubbel. Als je verdichting, verweving en concentratie op de kern wilt realiseren, maar je moet tegelijk 93.000 extra woongelegenheden realiseren, zoals mijn collega Liesbeth Homans terecht vraagt, dan moet je ook inzetten op meergezinswoningen.

Dat is de enige manier om de open ruimte te sparen, maar er toch voor te zorgen dat er voor iedereen voldoende bewoning is.

Er kan perfect gestuurd worden vanuit lokale besturen. Er zijn heel wat mooie voorbeelden voorhanden van stedenbouwkundige verordeningen, gabarietenplannen die mooie resultaten opleveren, ook in landelijke kernen. De sleutel ligt daar. We zullen met het BRV ook die richting sturen.

De voorzitter: De heer Nevens heeft het woord.

Bart Nevens (N-VA): Uiteraard, de gemeenten kennen de situatie op het terrein het best. Vaak weigeren ze dan ook grootschalige appartementen om diverse, vaak terechte, redenen. Ik denk aan de mobiliteit, de parkeerdruk op de kernen, maar ook de schaalbreuk met de rest van de straat. Men moet toch proberen een evenwicht te zoeken tussen het feit dat men steeds meer appartementen in die landelijke kernen wil bouwen en de druk van de projectontwikkelaar, die enorm groot is. Er worden precedentes geschapen. We zien dat de deputaties in beroep dan toch vergunningen verlenen, niettegenstaande de terechte afwijzing van gemeenten. Soms is er zelfs een duidelijk gemeentelijk kader om bijvoorbeeld geen appartementen toe te laten in bepaalde wijken of straten. Dit gemeentelijk ruimtelijk beleid wordt echter ook uitgehold doordat in beroep de deputatie het geweer van schouder verandert en toch vergunningen aflevert. Het is moeilijk een beleid te voeren op gemeentelijk vlak. U verwijst terecht naar de lokale autonomie, maar die is vandaag op vlak van ruimtelijke ordening niet aanwezig.

Tinne Rombouts (CD&V): Minister, ik wil toch kort even aansluiten bij de bezorgdheid rond 'appartementisering'. Die evolutie is niet helemaal nieuw, ze is al geruime tijd aan de gang. Heel wat lokale besturen zoeken hun weg om op de een of andere manier een duidelijk kader te schetsen en een beleid te voeren. U verwees zelf naar stedenbouwkundige verordeningen of gabarietenplannen die kunnen worden opgemaakt. Er is natuurlijk de vraag naar verdichting. Het is een uitdaging voor lokale besturen om goede methodieken te ontwikkelen en op een goede manier te stimuleren, maar tegelijkertijd voldoende instrumenten en handvatten aan te reiken voor minder goede verdichtingsmethodieken, zoals opsplitsen, die soms gepaard gaan met kwaliteitsverlies. Het is interessant om via de goede voorbeelden te blijven sensibiliseren, ook naar gemeenten en dorpen. De good practices moeten veelvuldig bekendgemaakt worden. Ook de appartementennota is een goede methodiek om het beleid van de gemeente duidelijk uit te zetten. Belangrijk is voldoende aandacht te besteden aan sensibilisering en de instrumenten voor goede verdichtingsmethodieken kenbaar te maken aan lokale besturen en hen daarin te ondersteunen.

Minister Joke Schauvliege: Er is vaak overleg met lokale besturen, waarbij goede praktijken worden uitgewisseld. Het voordeel van verordeningen is dat ze afdwingbaar zijn. Bij nota's is dat wat minder het geval. Met de wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening willen we een aantal bepalingen invoeren. Die zullen instrumenten omvatten waarmee lokale besturen, die nu botsen op de gewestplannen of oude voorschriften, nog meer kunnen sturen. Die barrières willen we dus wegnemen.

Het is dus echt wel de bedoeling de lokale besturen nog meer instrumenten te geven, maar het is uiteraard heel zinvol de goede praktijken te delen en te verspreiden. We zullen dat nog eens extra benadrukken.

De voorzitter: De heer Nevens heeft het woord.

Bart Nevens (N-VA): Minister, u bent niet alleen minister van Ruimtelijke Ordening, maar ook van Plattelandsbeleid. Ik citeer uit het regeerakkoord: "De Vlaamse Regering wil de leefbaarheid van het platteland versterken, inzetten op het behoud en de versterking van de eigenheid van dorpen." Het dorp is niet alleen een leuk gezelschapsspel, het is een leefgemeenschap van burgers met een eigen, specifieke lokale nood. Het mag niet de speeltuin worden van enkele projectontwikkelaars of immobiliënmakelaars. Ik vraag u dan ook een kader te scheppen en een beleid te voeren waarbij wordt geïnvesteerd in het behoud van de typische kleinschaligheid van Vlaanderen en niet toe te geven aan de verstedelijkingsdrang van enkelen ten nadele van onze leefkwaliteit. Daar wringt vaak het schoentje. De bouwgrond in Vlaanderen is schaars. Sommigen hebben echt slechte bedoelingen om te maximaliseren, maar ook om de leefkwaliteit van de landelijke gemeenten eronderuit te halen. We hebben nood aan een kader waarop de lokale besturen zich kunnen baseren. We moeten de landelijke gemeenten steunen om te vermijden dat ze ten prooi vallen van de enkele projectontwikkelaars met slechte bedoelingen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Wilfried Vandaele aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de ingebrekestelling van de Vlaamse Regering door drie milieuverenigingen inzake de bescherming van de poldergraslanden – 1410 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Minister, Vogelbescherming Vlaanderen, Natuurpunt en de West-Vlaamse Milieufederatie stelden op 2 maart de Vlaamse Regering in gebreke voor wat zij het halfslachtige beleid rond de historische poldergraslanden noemen. De Vlaamse Regering werkte vorig jaar een regeling uit om historisch poldergrasland beter te beschermen. Op basis van het Natuurdecreet was een groot deel van het areaal al beschermd. Vorig jaar kwam daar een extra oppervlakte bij, weliswaar niet beschermd via het Natuurdecreet maar via het gemeenschappelijk Europees landbouwbeleid of het vergroeningsluik daarvan.

De milieuverenigingen stellen dat de papieren bescherming op het terrein geen verandering teweegbrengt en dat het scheuren of het omploegen van die graslanden verder gaat. Ze voeren aan dat het contradictorisch is te spreken van een afdoende bescherming als de vegetatie van de door het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) gevatte gronden behandeld mag worden met onkruidverdelgers.

Een groeiende groep landgebruikers zoals mensen die verantwoordelijk zijn voor de vertuining van landbouwgronden en paardenhouders, valt niet onder de landbouwregelgeving waarvan sprake. Aangezien de enige sanctie een korting is op de vergroeningspremie voor percelen die onder dat GLB vallen, zijn landbouwers of grondgebruikers die geen gebruik van dat GLB maken op het eerste gezicht moeilijk te sanctioneren.

Tijdens een voorlichtingsvergadering in Diksmuide over de bescherming van de poldergraslanden werd eigenlijk een beetje de pap in de mond gegeven. Daar werd gezegd dat er eigenlijk geen probleem is voor wie niet onder het GLB valt.

Minister, op welke manier reageert u op de ingebrekestelling? De mensen die de actie opzetten, beweren dat het niet hun bedoeling is om alles onderuit te halen. Ik vind dat een gevaarlijke reactie: we hebben nu iets bereikt, straks hebben we niets meer. Ik denk dat u zich vanuit de Vlaamse Regering op een of andere manier zult moeten verdedigen.

Welke argumenten zult u naar voren schuiven om de kritiek van de verenigingen te pareren?

De implementatie van de bescherming via het landbouwspoor zou dit voorjaar gebeuren via de landbouwaangifte. Dat proces is volop bezig. Hoever staat het daarmee? Hebt u al reacties gekregen vanuit de sectoren? Denkt u dat het de goede kant opgaat, of zijn er toch zaken die intussen boven water zijn gekomen en die onze aandacht verdienen?

Op welke manier worden controle op en handhaving van de beschermingsstatus van de percelen die via het GLB worden beschermd, uitgevoerd? Is het enkel de stok achter de deur van de premies of geeft de bescherming via het GLB volgens u de mogelijkheid van een behoorlijke handhaving?

Mijn laatste vraag laat ik even achterwege omdat ze misschien wat voorbarig is. We moeten eerst de aangiftes afwachten en zien wat het resultaat daarvan is.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Wat de ingebrekestelling betreft, heb ik de kranten en de verschillende persberichten gezien, maar tot op vandaag heb ik geen ingebrekestelling ontvangen. Ik kan dan ook moeilijk reageren als ik niet weet wat de aantijgingen zijn.

Wilfried Vandaele (N-VA): Ze hebben uw adres misschien niet.

Minister Joke Schauvliege: Dat is mogelijk, mijnheer Vandaele, maar ze zijn altijd welkom. Uw adres staat blijkbaar wel in hun boekje. Ik heb geen ingebrekestelling ontvangen en kan daar dan ook niet op reageren.

De implementatie van het landbouwspoor zit volledig op schema. Het is van kracht gegaan op 1 januari en het is een uitvoering van het GLB. Dat is geregistreerd bij de Europese Commissie die daar regelmatig controle op uitvoert. Zij controleert of de verplichtingen die gelden in de lidstaten effectief worden uitgevoerd en nageleefd.

Iedereen is eind 2015 individueel aangeschreven. Er zijn ook twee infomomenten georganiseerd. Op dit moment zijn de verzamelaanvragen, dus de perceel-registraties, verspreid onder de grondgebruikers. Zij kunnen daarop zien welke percelen zijn aangeduid als historisch permanente graslanden.

Er worden ook steekproefsgewijs plaatscontroles uitgevoerd. De controle op de GLB-verplichtingen gebeurt in het kader van het Europees gemeenschappelijk landbouwbeleid. Binnen dat systeem worden administratieve controles en steekproeven uitgevoerd. Wanneer een landbouwer een graslandperceel onder bescherming zou scheuren, kan dat op drie manier gedetecteerd worden. Volgens de eerste manier is elk perceel via een grafisch informatiesysteem geïdentificeerd. Jaarlijks wordt 100 procent van de percelen die landbouwers hebben aangegeven, administratief gecontroleerd. Stel dat in jaar X plots de teelt aardappelen wordt geregistreerd voor een perceel dat onder ecologisch kwetsbaar blijvend grasland (EKBG) valt, dan springt er automatisch een licht op rood binnen de databank.

De percelen worden onderworpen aan controles met behulp van luchtfoto's en infraroodsatellietbeelden. Dat laat toe om de juistheid van de geregistreerde teelten vast

te stellen. Die satellietbeelden worden door de Europese Commissie ter beschikking gesteld om teledetectie mogelijk te maken in het kader van het GLB.

Er worden ook op het perceel zelf steekproeven gedaan. Dat moet gebeuren volgens de Europese criteria. De selectie van bedrijven en percelen gebeurt op basis van een risicoanalyse, deels ook op basis van at-randomselecties. Wanneer inbreuken worden vastgesteld, worden de betrokkenen financieel gepenaliseerd aan de hand van de jaarlijkse GLB-inkomenssteun. De situatie op het terrein moet ook worden hersteld.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): We moeten afwachten wat het resultaat zal zijn na de landbouwaangifte en de controles.

De percelen zijn beschermd, maar de sanctie wordt alleen van kracht op het moment dat men in het GLB zit en de premies kunnen worden bekort indien men toch scheurt. Is het ook uw visie dat als er geen sprake is van premies in het kader van het GLB, er geen enkele handhaving mogelijk is als men scheurt? Als mensen niet in het systeem van steun zitten omdat ze bijvoorbeeld paarden houden en de graslanden scheuren, kunnen ze dan niet worden gesanctioneerd? Of gaat u dan toch zeggen dat het niet de bedoeling was dat ze de graslanden scheuren en hen tot de orde roepen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Ik zal de discussie niet opnieuw voeren over welke groundbewerking er al dan niet in welk beschermingsstatuut mogelijk is. Het is duidelijk dat de bescherming onder het GLB of de Europese landbouwregels zwakker is dan deze onder het Natuurdecreet. Dat wordt trouwens bewezen door de heer Vandaele, waar ik heel gelukkig mee ben. Hij geeft zelf aan dat als een perceel niet is opgenomen in de verzamelaanvraag, er geen sanctiemogelijkheid is. Derhalve heeft de eigenaar van dat perceel absolute vrijheid. U kunt me uiteraard tegenspreken.

Deze discussie gaat over het halfvolle of halflege glas. Ik besef dat. Ik hoop dat als de ingebrekestelling er komt – waar ik van uitga – dat er dan een moment van bezinning komt bij de meerderheid om na te denken of we wel op de goede weg zijn.

Mijnheer Vandaele, het GLB is ook tijdsgebonden. In 2020 verandert dat. In het Natuurdecreet verandert een bescherming niet zomaar. Ik ben ervan overtuigd dat er zelfs onder het Natuurdecreet een zeer relevante vorm van landbouw- en vooral veeteelt op die percelen mogelijk is. Jammer genoeg is dat niet gebeurd.

De voorzitter: De heer Dochy heeft het woord.

Bart Dochy (CD&V): Ik was een beetje geschrokken en ontgoocheld dat men een ingebrekestelling inleidt ten aanzien van de getroffen regeling. De regeling heeft nog niet de kans gehad om in de praktijk te bewijzen wat ze waard is.

Ik vind het spijtig dat sommigen denigrerend doen over de maatregelen en sancties die worden opgelegd aan landbouwers die in overtreding gaan. Het zijn er niet weinig. Het gaat om zware boetes die worden opgelegd of om kortingen op de betalingsrechten.

Ik vind het spijtig dat ik dit moet zeggen en ik heb overwogen om het niet te doen, maar op mij komt de milieubeweging over als een verwend kindje. Omdat ze hun gelijk niet hebben gekregen in de totaliteit van wat ze hebben gevraagd, stappen ze naar de rechter. De enige correcte vraag die ze stellen, is de vraag

wat er zal gebeuren na 2020. Dat is een element dat in overleg moet worden besproken en moet leiden tot een deftige regeling na 2020. Nu reeds vallen ze de regeling aan alvorens de toets aan de praktijk is gebeurd. De heer Vandaele stelde terecht dat men nog niet weet hoeveel percelen er zijn geregistreerd omdat de registraties tot 21 april nog kunnen binnenkomen. Ik ben daarover ontgoocheld.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik ben zelf de beslissing gaan uitleggen op de algemene vergadering van Natuurpunt. Ik heb daar transparant en open gecommuniceerd. Het klopt dat het GLB alleen een verplichting is voor landbouwers. Daar zijn twee sancties. Er is een financiële sanctie en herstel.

Daarnaast zijn er de natuurverenigingen, overheid, mensen met een kleine pony- of paardenweide of burgers die een weide in eigendom hebben waar dat niet voor geldt. Dit type gebruikers heeft er echter geen enkele baat bij om die gronden om te ploegen om er suikerbiet of aardappelen op te telen. Dat is niet zo. Integendeel, paardenhouders hebben de bloemrijke graslanden net nodig voor hun paarden.

Er is geen enkele reden om te denken dat het anders zou zijn. Maar stel dat er toch iets gebeurt, dan kunnen we ook optreden op basis van het Natuurdecreet. Het is belangrijk om dit te noteren. Er is dus een kapstok om op te treden ten aanzien van de andere actoren.

Het klopt dat we bij de beslissing die we hebben genomen met de Vlaamse Regering, hebben afgesproken dat er een evaluatie komt. Ik ben ervan overtuigd dat we een regeling hebben getroffen die de graslanden voldoende beschermt. Anders hadden we die regeling niet getroffen. De evaluatie zal heel open gebeuren. We zullen zien wat dit op het terrein zal geven.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Minister, ik ben blij dat u hebt gezegd dat er wel degelijk – want dat wist de heer Caron niet – mogelijkheden zijn om op te treden vanuit andere regelgeving indien men het echt te bont maakt.

Ik ga niet helemaal akkoord met u dat paardenhouders en tuinders er geen belang bij hebben om de terreinen te veranderen. Suikerbieten zullen ze er misschien inderdaad niet op zetten, maar het kan wel dat ze het terrein effen maken, het microreliëf weghalen, zand opvoeren enzovoort. Er zijn dossiers van mensen die dit effectief doen omdat de paarden dan droger staan, zich beter voelen of weet ik veel. Het gevaar is dus niet denkbeeldig. Maar ik denk samen met u dat er wel degelijk mogelijkheden zijn naast het GLB om ook voor die terreinen een oogje in het zeil te houden.

Mijnheer Caron, ik begrijp dat u niet helemaal gelukkig bent met de voorliggende regeling en dat de Milieubeweging dat ook niet is. Het is geen geheim dat ik ook niet zo gelukkig was, maar dit is een compromis. We hebben inderdaad een tijd gewerkt via het Natuurdecreet. Uiteindelijk is dan het landbouwspoor in de plaats ervan gekomen. Dit is een politiek compromis, en compromissen zijn er om nageleefd te worden. Ik ben niet te beroerd om te zeggen dat wat ons betreft het compromis overeind blijft en uitgevoerd moet worden. Net zoals de heer Dochy wil ik het alle kansen geven. Het is zoals de minister zegt: als blijkt dat er toch gaten zijn of dat bepaalde mensen ons te slim af zijn, dan moet eraan geremedieerd worden, maar we moeten het eerst een kans geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Wilfried Vandaele aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de daling van het aantal vastgestelde bouw misdrijven – 1423 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, handhaving is en blijft in elk beleidsdomein een moeilijk sluitstuk van elke regelgeving. In de periode 2009 tot en met 2013 werden jaarlijks ongeveer 2900 bouwinbreuken vastgesteld. Het aantal schommelt wat per jaar, maar blijft relatief constant sinds 1998. Ook binnen de verschillende provincies zijn er weinig aardverschuivingen vast te stellen.

Uit het antwoord op mijn recente schriftelijke vraag moet ik echter afleiden dat het aantal pv's de laatste twee jaar wel spectaculair is gedaald. In 2014 was er bijna een halvering van het aantal pv's en van het aantal stilleggingen.

De commissie Leefmilieu besprak op 20 oktober het Handhavingsprogramma Ruimtelijke Ordening. Het werd intussen ook goedgekeurd in de plenaire vergadering. We kennen de partners in het handhavingsbeleid: Vlaanderen, de gemeenten en de parketten nemen elk hun verantwoordelijkheid op en bepalen de prioriteiten die ze willen leggen inzake handhaving.

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt ook dat gemeentelijke ambtenaren bevoegd zijn of kunnen zijn voor de opmaak van processen-verbaal indien ze door de gouverneur zijn aangewezen. Uit uw antwoord op mijn schriftelijke vraag heb ik begrepen dat door de jaren heen 243 gemeentelijke ambtenaren ooit die bevoegdheid toebedeeld kregen door de gouverneurs. U gaf al aan dat u niet voor 100 procent zeker weet of dat cijfer ondertussen niet is gewijzigd, bijvoorbeeld doordat mensen met pensioen zijn gegaan.

Opvallend is het heel grote verschil tussen de provincies: in West-Vlaanderen zijn er amper 19 gemeentelijke inspecteurs op 64 gemeenten, terwijl Antwerpen 113 inspecteurs heeft op 70 gemeenten. U zult misschien zeggen dat de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VMSG) zou zeggen dat de West-Vlaamingen braver zijn dan de Antwerpenaren. (*Rumoer*)

En dat zal ook wel zo zijn, maar het is toch een opvallend verschil.

Uit antwoorden die u ooit gaf, ook aan collega's, blijkt dat in 2012 70 procent van het aantal vaststellingen en pv's werd gedaan door gemeentelijke ambtenaren en 30 procent door de Vlaamse Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO). Ik weet niet of die verhouding intussen is gewijzigd, maar ik neem aan dat het algemene kader hetzelfde is gebleven en dat het de gemeenten zijn die in eerste instantie de vinger aan de pols houden of zouden moeten houden.

Minister, welke verklaringen zijn er volgens u voor die spectaculaire daling van het aantal processen-verbaal en het aantal stakingsbevelen sinds 2014?

Stellen we de daling zowel vast ten aanzien van het aantal pv's en stakingsbevelen door de gewestelijk inspecteurs als van pv's opgesteld door de lokale besturen? Weet u of de 70/30-verhouding nog altijd ongewijzigd is? Wat is de verhouding voor de jaren 2014 en 2015?

Volgens het Handhavingsprogramma Ruimtelijke Ordening is handhaving een gedeelde bevoegdheid. Het is toch wel verbazend dat Vlaanderen geen accuraat

overzicht heeft van het aantal gemeentelijke ambtenaren dat verbaliserende bevoegdheid heeft? Het lijkt me nuttig dat Vlaanderen dit overzicht heeft, het gaat immers over een partnerschap.

Bent u van mening dat het mogelijk is voor lokale besturen om de handhaving te laten gebeuren door dezelfde ambtenaar die tegelijk instaat voor het vergunningenbeleid? Ik weet dat dat ook een discussie is op het lokale vlak en dat er verschillende meningen over bestaan. Ik zou daar graag uw mening over kennen.

Als zou blijken dat bepaalde gemeenten niet doen wat wij van hen verwachten maar ook niet doen wat de inwoners verwachten, namelijk dat iedereen gelijk wordt behandeld en dat de handhaving correct gebeurt, gaat u daar dan tegen optreden?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, een van de verklaringen van de vermindering van de stakingsbevelen is te vinden in een aantal uitspraken, onder meer van het Hof van Cassatie, waarin sprake is van een fout gebruik. Die uitspraken dateren van 2013. Vanaf dan zijn die stakingsbevelen ook veel minder opgelegd. In 2014 werd er een omzendbrief opgemaakt om het gebruik van de stakingsbevelen duidelijker te omschrijven. Dat heeft natuurlijk de dalende trend aangewakkerd. In de omzendbrief staat dat als je een stakingsbevel oplegt, dat op korte termijn moet. Het is een maatregel die scherp preventief moet werken. Het is de bedoeling dat de werken stoppen.

Op basis van de cijfers van het dossierbehandelingssysteem stel ik, samen met u, een daling van het aantal processen-verbaal en het aantal stilleggingen vast. Dat geldt zowel voor het gewest als de lokale besturen. De gemeentelijke processen-verbaal en stilleggingen gaan uit van de gemeentelijke handhavingsambtenaren maar ook van de lokale politie.

Het aandeel van de gemeenten in het totaal van de processen-verbaal bedroeg in 2013 71 procent. Dat is geëvolueerd naar 63 procent in 2014. In 2013 maakten de gemeentelijke stilleggingen 78 procent uit van de totaliteit. Voor 2015 hebben we de uitgesplitste cijfers nog niet omdat ze nu worden verzameld en pas in de loop van maart bekend zullen zijn.

Enkel de aanduidingen worden doorgegeven door de provinciegouverneurs. De pensioneringen of ontslagen worden niet meegedeeld, zoals ik ook heb gezegd in antwoord op uw schriftelijke vraag.

De monitoring van het Vlaams handhavingsbeleid focust op output zeker wat lokale besturen betreft, gelet op het principe van de subsidiariteit dat daarnet aan bod is gekomen. Ze bepalen zelf hoe ze de handhaving realiseren. Dat kan via een eigen verbaliserend korps of via een samenwerking met politie. We leggen dus geen specifieke maatregelen of verplichtingen op.

In het kader van het Handhavingsrapport Ruimtelijke Ordening loopt er een rondvraag bij de individuele steden en gemeenten om een mooi overzicht te krijgen van de gemeentelijke verbalisanten. Daarbij wordt in de vraagstelling een specifiek onderscheid gemaakt tussen verbalisanten van de eigen gemeenten of bijvoorbeeld van een intergemeentelijke vereniging of een politiezone. Dat zal dus meer klaarheid brengen.

Het behoort dus tot de autonome keuze van de gemeente om uit te maken wie zij als ambtenaar aanstelt en of er al dan niet onverenigbaarheden zijn. Het zal veelal afhangen van de omgeving, maar ook van de omvang van de diensten die zich met het pakket bezighouden. Wanneer het uitoefenen van drie facetten in één persoon

een probleem kan stellen, kan dus bovenlokaal een oplossing worden geboden. We denken bijvoorbeeld aan een intergemeentelijke samenwerking.

De samenwerking tussen de lokale besturen en de gewestelijke overheid is gebaseerd op een partnerschap en subsidiariteit. Zo wordt in het handhavingsprogramma ruimtelijke ordening aan de lokale besturen de ruimte gegeven om eigen prioriteiten uit te voeren en die ook op te maken. In het kader van de evaluatie van de gewestelijke handhaving zal die van de lokale besturen worden meegenomen.

Als men zelf kan plannen en vergunnen, is het logisch dat men ook zelf actief kan handhaven. De wijze waarop dit gebeurt, wordt dus door de gemeenten zelf bepaald. Het handhavingsprogramma en het Handhavingsdecreet bieden de mogelijkheid om intergemeentelijk samen te werken.

Er is een heel grote diversiteit in lokale besturen. Vaak neemt men effectief maatregelen rond handhaving, maar dat wordt niet altijd in cijfers uitgedrukt omdat het vaak ook preventief is. Er kan wel worden vastgesteld dat zowel het maatschappelijk als het bestuurlijk draagvlak voor een actieve handhaving is toegenomen. Mensen zijn zich terdege bewust van het feit dat bouwovertradingen zomaar niet kunnen.

In het regeerakkoord is heel uitdrukkelijk gekozen om de lokale autonomie en de subsidiariteit ten volle te laten spelen. Inzake Ruimtelijke Ordening hebben we die slinger al in de richting van de lokale besturen gestuurd. Ik veronderstel dat we dat niet zullen terugschroeven terwijl we op tal van andere domeinen die autonomie en subsidiariteit net versterken.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. De keuze om de lokale besturen meer verantwoordelijkheden te geven, is zeer bewust. Ze is verankerd in het regeerakkoord en tal van andere documenten die we de voorbije jaren hebben opgesteld. Ze geldt voor alle terreinen, niet alleen voor Ruimtelijke Ordening, maar ook voor Leefmilieu en Erfgoed.

Alleen vind ik dat, als ze die verantwoordelijkheden krijgen, ze die ook moeten opnemen. Het is niet alleen belangrijk dat we een goede ruimtelijke ordening hebben en dat we een goed milieu- en erfgoedbeleid hebben, ook lokaal, maar het is ook een kwestie van rechtvaardigheid. Wie zich aan de regeltjes houdt en daar zijn best voor doet, wordt er meestal niet vrolijker van als hij ziet dat zijn buur, die er zijn voeten aan veegt, ongemoeid wordt gelaten. Dat is een verantwoordelijkheid die de gemeenten krijgen en moeten waarmaken. Anders heb ik daar wel een probleem mee.

U zegt dat het draagvlak is toegenomen, ook lokaal. Dat kan wel, maar dat staat dan toch een beetje in contrast met het feit dat het aantal pv's op amper twee jaar tijd terugloopt tot de helft. Ik heb de verklaring nog niet helemaal vast. De VVSG zegt in de pers dat de burger gewoon braver geworden is. Er wordt ook gezegd dat men banger is, omdat het bij verkoop en zo gaat meespelen, wat vroeger veel minder het geval was.

Ik hoop dat dat de juiste verklaringen zijn, maar ik vrees toch ook dat het te maken heeft met het feit dat de gemeenten heel dicht bij de mensen staan. Dat is goed voor heel wat dingen, maar daardoor zijn ze ook wat geremd om op te treden. De ambtenaren doen dat niet graag. Ik ben zelf schepen van Ruimtelijke Ordening geweest. Ambtenaren staan niet te springen om bij mensen, die ze meestal kennen, een pv te gaan opstellen, tenzij het natuurlijk iemand is met een vreselijk slecht karakter, maar die bestaan bijna niet onder ambtenaren. *(Gelach)*

Het lijkt me toch dat we in de gaten moeten houden hoe dat verder evolueert, minister. Een beleid dat we jarenlang hebben opgebouwd vanuit Vlaanderen, mogen we niet in een paar jaar tijd volledig zien afbrokkelen, doordat degenen aan wie we de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid geven, dat niet zouden invullen.

Tinne Rombouts (CD&V): Minister, er zullen inderdaad verschillende mensen de wenkbrauwen gefronst hebben bij het zien van de cijfers in deze vraagstelling. Er is sprake van een halvering van het aantal vaststellingen. Ik denk dat er mogelijk wel degelijk een wending is gebeurd. Handhaving staat de afgelopen jaren immers meer en meer op de agenda. Maar een halvering is toch een grote sprong. Het is dan ook logisch dat men zich afvraagt waar die grote stap ineens vandaan komt. Het is inderdaad zaak om dat goed op te volgen.

Dat lokale besturen hun opdracht niet serieus zouden nemen, dat zou ik daar niet zomaar willen of durven uit concluderen. Op elk forum en bij elke bespreking die je met lokale bestuurders en gemeenten en zo meer hebt, merk je immers dat het een thema is dat meer op de voorgrond ligt. Wat ik wel ervaar, is dat een snelle opvolging nadat er een vaststelling gebeurd is en/of een eventuele wisselwerking en samenwerking met hogere overheden belangrijke aandachtspunten blijven. Het klopt dat de lokale besturen een verantwoordelijkheid moeten dragen, en we mogen dat benadrukken, maar wisselwerking en samenwerking blijven belangrijk.

In het handhavingsprogramma is opgenomen dat er eventueel mogelijkheden zijn om gemeenten financieel te stimuleren in hun handhavingstaak. Wat is de stand van zaken op dat punt? Zijn daar effectief mogelijkheden? Hoe ziet u de toekomst daarvan? Dat was immers een punt in het handhavingsprogramma waar ook lokale besturen naar uitkeken.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Rombouts, we hebben inderdaad een studie laten uitvoeren naar de financiering van lokale besturen, onder andere wat de handhaving betreft. Die opdracht is klaar, de resultaten zijn er. We zijn nu aan het bekijken hoe we dat eventueel kunnen implementeren en hoe we ermee aan de slag kunnen.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Ik wil nog eens beklemtonen dat intergemeentelijke samenwerking een oplossing kan zijn voor de handhaving. We moeten zeker op dat spoor doorgaan. Enerzijds heb je het feit dat niet alle gemeenten daarvoor geëquipeerd zijn, anderzijds hebben zowel politici als ambtenaren er niet altijd zin in, omdat ze te dicht bij de mensen staan. Dat kun je met die intergemeentelijke samenwerking al voor een deel opvangen.

Collega Rombouts had het over de middelen van het handhavingsbeleid en het herstellfonds. Wij hebben er inderdaad niets op tegen dat er eens gekeken wordt of een deel daarvan richting de gemeenten kan gaan als ondersteuning van de lokale handhaving, maar dan koppel ik daar wel onmiddellijk aan vast dat dat heel concreet moet zijn en dat het de handhaving ook effectief ten goede moet komen. Eerst moeten ze tonen dat ze het echt wel menen, want als het is om het beleid te ondersteunen dat ik meen te kunnen afleiden uit de cijfers, dan zijn ze niet goed bezig en moeten ze daar momenteel ook niet voor beloofd worden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.